

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า ควร เน้นความสำคัญของการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลในสังคม ให้เป็นคนกล้าคิด กล้าแสดงออกให้มากขึ้น เพราะเป็นลักษณะของบุคคลที่มีความสำคัญลักษณะหนึ่ง (มันนา เห่งนู 2522 : 4) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมประชาธิปไตยนั้น คุณสมบัติที่สำคัญอย่างหนึ่งของคนในสังคมคือ ความกล้าแสดงออก เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญของการเสรีภาพทางความคิด สามารถที่จะแสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รู้จักสิทธิและหน้าที่ของตน คุณสมบัติเหล่านี้ ย่อมมีคุณค่าต่อการพัฒนาตนเอง และสังคม (พระราชาวงมณี 2518 : 233 - 235)

โจเซฟ โวลเป กล่าวไว้ว่า บุคคลที่ขาดความกล้าในการแสดงออกนั้น นักพฤติกรรมศาสตร์มีความเชื่อว่า เป็นเพราะเขามีความกลัวและวิตกกังวลในสิ่งที่ไม่ควรกลัว และวิตกกังวล ไม่กล้าพูดหรือกระทำสิ่งใด ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นสิ่งถูกต้องและมีเหตุผลสมควร ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้ จะนำไปสู่ภาวะการปรับตัวที่ไม่สมดุลง และ การเก็บกด (Joseph Wolpe 1969 : 81) และจากงานวิจัยของละเอียก ชูประยูร (2521 : 7 - 8) พบว่า การขาดความกล้าในการแสดงออกของบุคคลในสังคม ทำให้บุคคลอยู่ในสังคมอย่างไม่เป็นสุข เพราะความวิตกกังวล จากการที่ไม่ได้แสดงพฤติกรรมที่ตนเองต้องการออกไป และเมื่อบุคคลมีหน้าที่ในการปรับตัวมากขึ้น ก็อาจเลือกวิธีหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ตนต้องแสดงออก ทำให้บุคคลนั้นมีความวิตกกังวลสูง และหากวิตกกังวลสูงอยู่เสมอ อาจมีผลเสียต่อสุขภาพจิต และบุคลิกภาพของบุคคลเป็นอย่างมาก และยังมีผลกระทบต่อสัมพันธภาพทางสังคม อันเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทางสังคม (มันนา เห่งนู 2522 : 4)

การพลศึกษาเป็นกระบวนการหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้นับถือศาสนา มีพัฒนาการอย่างสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ และสังคม (เฉลียว รุจน์ณะ 2524 : 2. Bookwalter 1969 : 13) โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นการปรับตัวทางสังคม

เป็นไปด้วยดี ส่งเสริมความร่วมมือ การเป็นผู้นำ ความเป็นผู้นำใจนักกีฬา เคารพกฎกติกา
 รู้จักการเดินอย่างยุติธรรม สุภาพอ่อนน้อม มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบ
 เคารพสิทธิผู้อื่น (Bucher, Koenig, Barnhard 1970 : 75 - 76) แสดงให้เห็น
 ว่า การพลศึกษาไม่ใ้มองเน้นเฉพาะในกิจกรรมทางกายประการเดียว แต่ยังรวมถึงประสิทธิภาพ
 ทางสังคมด้วย (Social Skill) ซึ่งหมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะไป
 สัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีการพัฒนาทางด้านความร่วมมือ การยอมรับสิทธิของผู้อื่น (อมรพงษ์
 สุธรรมรักษ์ 2527 : 6)

อย่างไรก็ดี จากการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงพลศึกษา
 ปีพุทธศักราช 2525 พบว่า จุดมุ่งหมายในการผลิตครูพลศึกษาระดับนี้ ยังมีใ้มองเน้นโดยตรง
 ในการพัฒนาและเสริมสร้างสมรรถภาพทางสังคม บุคลิกภาพ และพฤติกรรมออกมาแสดงออก
 มากนักดังกล่าวไว้ในข้อที่ 5 ความว่า "ใ้เห็นผู้มีสุขนิสัยที่ส่งเสริมสุขภาพทางกาย และจิต
 ทั้งในส่วนตน และส่วนรวม ตลอดจนมีน้ำใจนักกีฬา" (สำนักงานวิทยาลัยพลศึกษาส่วนภูมิภาค
 : 2525 : 1)

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า ลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลมีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมเป็น
 อย่างยิ่ง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาลักษณะพฤติกรรม รถมกล้าแสดงออกของนักศึกษาระดับ
 พลศึกษา เพื่อให้ทราบถึงบทบาทของการ เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย และการไม่ได้เป็น ว่ามี
 ความแตกต่างกันในลักษณะของพฤติกรรม รถมกล้าแสดงออกหรือไม่ อันจะเป็นประโยชน์ในการศึกษา
 ถึงสาเหตุและแนวทางในทางแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนในโอกาสต่อไป

ลักษณะ และแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม รถมกล้าแสดงออก

ความหมายของพฤติกรรม รถมกล้าแสดงออก

นักจิตวิทยาหลายท่านใ้ให้ความหมายของพฤติกรรม รถมกล้าแสดงออก (Assertive
 Behavior) ไว้หลายความหมาย ไว้มเป้ (Wolpe 1974 : 81) กล่าววว่า
 พฤติกรรม รถมกล้าแสดงออกเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างจริงใจ
 โดยปราศจากความรู้สึกวิตกกังวลในการแสดงออก อาจเป็นการแสดงความเป็นมิตร ความชื่นชม
 หรืออื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ลาซารุส (Lazarus 1973 : 697) ใ้กล่าววว่าถึง
 พฤติกรรม รถมกล้าแสดงออกว่า เป็นการแสดงออกของความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์ของบุคคลตามสิทธิ
 ของตนเอง เป็นการแสดงออกที่มีเหตุผล เป็นที่ยอมรับของสังคม ครอบคลุมถึงพฤติกรรม ก้าน
 ต่าง ๆ เช่น ใ้กล้าแสดงความคิดเห็นต่างไปจากผู้อื่น ใ้แสดงตนกล้ายอมรับชมหรือชม

ของตนเอง

นอกจากนี้ อัลเบอร์ตี และเอมมอนส์ (Alberti & Emmons 1974 : 2) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออกว่า เป็นพฤติกรรมที่บุคคลได้กระทำในสิ่งที่เขาสนใจ การเรียกร้องด้วยความรู้สึกที่แท้จริงปราศจากความกังวล หรือเป็นการกระทำตามลัทธิของตนเอง โดยมีอิสระเมคสิทธิของผู้อื่น และเฟนสเตอร์ไฮม์ กับแบร์ (Fensterheim & Bear 1975 : 7) กล่าวว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกมักเป็นสภาพของผู้กระทำ (Active) มากกว่าจะเป็นผู้ถูกกระทำ (Passive)

ฟลาวเวอร์ และ โกลด์แมน (Flowers & Goldman 1974 : 147) กล่าวว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่แต่ละคนสามารถที่จะรักษาลัทธิของตนเองโดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น

ซันส์เบอรี (Sansbery 1974 : 116) ให้ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออกว่า เป็นลักษณะหนึ่งของการแสดงความคิด และความรู้สึกต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งทางคำภาษา ทาทาง และน้ำเสียง

นอกจากนี้ บาวเออร์ กับ บาวเออร์ (Bower & Bower 1976 : 4) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้อย่างชัดเจน "ควรเป็นลักษณะของการแสดงออกซึ่งบุคคลที่สามารถจะแสดงอารมณ์ต่าง ๆ ทั้งความพอใจ และไม่พอใจอย่างเปิดเผย ตรงไปตรงมาด้วยความจริงใจ เป็นการรักษาลัทธิของตนเองโดยไม่ละเมิดผู้อื่น มีความมั่นใจที่จะยืนขึ้น เพื่อต่อสู้กับลัทธิที่ควรได้ โดยปราศจากความวิตกกังวล เป็นการเพิ่มความภาคภูมิใจให้กับตนเอง และสามารถที่จะวางแผนเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง หรือขอรับให้ผู้อื่นเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้"

ละเอียต ซูประยูร (2521 : 8) ให้ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออก สอดคล้องกับไวลเป้ และลาซารุส (Wolpe 1974 : 81, Lazarus 1973 : 697) ว่า หมายถึง การแสดงออกของความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ ของบุคคลตามลัทธิของผู้อื่น และเป็นการแสดงออกที่มีเหตุผล และเป็นที่ยอมรับในสังคม และ บรรณาราย หรือยะประลา (2525 : 11) ให้ความหมายของพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ว่า เป็นลักษณะที่มุ่งในเรื่อง ประนีประนอม เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมีเหตุผลไปในทางที่ทั้งสองฝ่ายประพฤตินั้น ลักษณะที่มีพลังทางด้านจิตวิทยาเข้าเทียมกัน เป็นการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างบุคคลด้วย

จากแนวความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกดังกล่าว สรุปได้ว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออก หมายถึง การแสดงออกของบุคคลทั้งทางภาษา ทาทาง และน้ำเสียง ในการที่จะแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และอารมณ์อย่างจริงจัง ตามสิทธิของตนโดยมิได้ละเมิดสิทธิของผู้อื่น เป็นการแสดงออกที่มีเหตุผลเป็นที่ยอมรับของสังคม

ขอบข่ายของพฤติกรรมกล้าแสดงออก

อาร์โนลด์ ลาซารัส (Lazarus 1973 : 698) ได้สรุปขอบข่ายของพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ว่า ครอบคลุมถึงความสามารถในการแสดงออก 4 ประการ คือ ความสามารถที่จะพูดคำว่า "ไม่" ความสามารถในการขอร้อง ความสามารถในการแสดงความรู้สึกทั้งทางบวกและทางลบ และความสามารถในการเริ่มต้นสนทนา ดำเนินการสนทนา และจบการสนทนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งลักษณะสำคัญเหล่านี้ สามารถแยกออกเป็นรายละเอียดได้หลายประการ ดังที่ เบาว์เออร์ และเบาว์เออร์ (Bower & Bower 1976 : 4 - 5) กล่าวไว้ คือ

1. ใช้การพูดที่แสดงความรู้สึก (Use feeling - talk)
2. สามารถพูดเกี่ยวกับตนเองได้ (Talk about yourself)
3. สามารถพูดแสดงความเป็นมิตร และทักทาย (Make greeting - talk)
4. สามารถรับคำยกย่องชมเชยได้ (Accept compliments)
5. สามารถแสดงสีหน้าในขณะที่พูด (Use appropriate facial-talk)
6. สามารถแสดงความไม่เห็นด้วยได้อย่างอ่อนโยน (Disagree mildly)
7. สามารถขอความกระจ่าง ความชัดเจน (Ask for Clarification)
8. สามารถถามว่า "ทำไม" (Ask why)
9. สามารถแสดงความเห็นด้วยอย่างจริงจัง (Express active disagreement)
10. สามารถพูดปกป้องสิทธิของตนได้ (Speak up for your rights)
11. สามารถแสดงการยืนกราน (Be persistent)
12. สามารถหลีกเลี่ยงการให้เหตุผลประกอบความคิดของตนเอง (Avoid justifying every opinion)

จากขอบข่ายอย่างกว้าง ๆ ของพฤติกรรมกลาแสดงออกดังกล่าวแล้ว จะเห็นว่า หากบุคคลมีพฤติกรรมกลาแสดงออกแล้ว โวลเป่ กล่าวไว้ จะเป็นบุคคลที่มีการแสดงออกอย่างเหมาะสมในทุกด้านทั้งการแสดงความชื่นชม การตอบสนองที่ดี สามารถโต้แย้งตามสิทธิอย่างเหมาะสม (Wolpe 1974 : 89)

องค์ประกอบของพฤติกรรมกลาแสดงออก

อัลเบอร์ตี และเอมมอนส์ (Alberti & Emmons 1974 : 10 - 12) โคลกล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของพฤติกรรมกลาแสดงออกประกอบด้วยองค์ประกอบ 7 ประการ ดังนี้

1. การประสานสายตา (Eye Contact) คือ การมีความสามารถที่จะมองบุคคลที่พูดคุย อย่างตรงไปตรงมา เป็นการบอกให้ทราบถึงความจริงใจ และยืนยันในสิ่งที่พูด

2. การวางตัว (Body Posture) เรื่องราวที่พูดนั้นจะมีน้ำหนักมากขึ้น หากการเคลื่อนไหว การยืน การนั่ง นั้นเป็นไปอย่างเหมาะสมไม่ว่าจะเป็นการอยู่ชิดกัน การโน้มตัวเข้าไปหา หรือการวางตัวตรง

3. การแสดงท่าทาง (Gesture) เพื่อเพิ่มความหนักแน่นในเรื่องที่พูด ความมีท่าทางประกอบที่เหมาะสมด้วย

4. การแสดงออกทางสีหน้า (Facial Expression) ควรมีการแสดงสีหน้าให้เหมาะสมกับเรื่องที่ถูก

5. น้ำเสียง การสะทอน และระดับเสียง (Voice tone, Inflection and Volume) การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม การรู้จักสะทอนความรู้สึก และระดับเสียงที่เหมาะสม จะทำให้โดดเด่นในการพูดตามต้องการ

6. โอกาสในการพูด (Timing) เลือกโอกาสที่พูดอย่างเหมาะสม

7. สิ่งที่จะพูด (Content) พูดอย่างจริงใจ ถูกตรงและเหมาะสม

นอกจากนี้ อัลเบอร์ตี และเอมมอนส์ ยังสรุปไว้ดีกว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมกลาแสดงออกจะเป็นบุคคลที่มีโอกาสได้รับความสำเร็จในสิ่งปรารถนาสามารถกำหนดทิศทาง ๆ ในตนเอง มีการส่งเสริมตนเองให้ได้ดี ทั้งในฐานะผู้กระทำ และผู้ถูกกระทำ

(Alberti & Emmons 1974 : 12)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกลาแสดงออก

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ.2521 ละเอียด ชูประยูรและคณะ (2521 : 7 - 19) เป็นผู้เริ่มศึกษาพฤติกรรมกลาแสดงออกในคนไทยเป็นกลุ่มแรก โดยทำการศึกษาเรื่อง "การศึกษา Assertive Behavior ในผู้รวมทีมจิตเวช" โดยใช้แบบสำรวจการกลาแสดงออก (The Assertion Inventory) ของเกมบริด และ ริชชี ที่ใช้ในการศึกษา คือ จิตแพทย์ นักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์ ผลของการศึกษาพบว่า จิตแพทย์ มีพฤติกรรมกลาแสดงออกมากกว่ากลุ่มนักจิตวิทยา และกลุ่มนักสังคมสงเคราะห์ เพศชายมีพฤติกรรมกลาแสดงออกมากกว่ากลุ่มนักสังคมสงเคราะห์เพศหญิง

ต่อมา สุกัญญา กุลอึ้ง (2522 : 3) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกและการยอมรับเลี้ยงดูตามการรายงานของตนเอง" เครื่องมือที่ใช้คือ แบบวัดความกล้าแสดงออกระดับวิทยาลัย (The College Self - Expression Scale) ของกาลาซี และคณะ ซึ่งแปลโดย วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี และใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูของพ่อแม่ โดย ถิ่น แผลเพชร โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครู ชั้นปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2522 จากวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 แห่ง จำนวน 253 คน ชาย 123 คน และหญิง 130 คน ผลการวิจัยพบว่า การยอมรับเลี้ยงดูที่ต่างกันมีผลทำให้ ระดับของพฤติกรรมกลาแสดงออกต่างกัน แต่จากผลการวิจัยของ มันทนา เฟิงนู (2521 : 88 - 92) ในการทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมกลาแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ในการเซตการศึกษา 5" กลับพบว่า พฤติกรรมกลาแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูของพ่อแม่แบบประชาธิปไตย แบบอศประชาธิปไตย และแบบปล่อยปละละเลยไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิจิตรวน คำวชิรพิทักษ์ (2524 : 3) ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกลาแสดงออกกับการยอมรับเลี้ยงดูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลของกรุงเทพฯ" พบว่า ไม่มีผลสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการยอมรับเลี้ยงดู กับพฤติกรรมกลาแสดงออก เช่นกัน

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกลาแสดงออก กับความวิตกกังวล และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรีนั้น กาญจนา พงศ์พุก

(2522 : 3) พบว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออก มีสหสัมพันธ์ทางบวก กับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวล ส่วนความวิตกกังวลนั้นมีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในนักศึกษากลุ่มต่างอีกหลายกลุ่ม คือ สุจิตรา พรหมนุชาธิป (2521 : 55 - 58) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด โดยใช้แบบสำรวจความกล้าแสดงออก พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพฯ มีระดับของพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด และนักศึกษาวิทยาลัยครูมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกเพียงร้อยละ 25 ต่อมา เครือวัลย์ สุขเจริญ (2525 : 3) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาพยาบาลในสังกัดกระทรวงกลาโหมและกระทรวงสาธารณสุข โดยใช้แบบวัดความกล้าแสดงออกระดับวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาพยาบาลทั้ง 3 ชั้นปี ของทั้ง 2 กระทรวง มีระดับของพฤติกรรมกล้าแสดงออกไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยในต่างประเทศ

การศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในต่างประเทศ ได้มีการค้นคว้าอย่างแพร่หลาย หลังปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา โดยเฉพาะด้านการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกทางด้านการสำรวจพฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้นยังไม่ค่อยแพร่หลายนัก พอจะสรุปผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกได้ดังนี้

อีลีน ดี แกมบริล และเชอรีล เอ ริชเช (Eileen D. Gambrill & Cheryl A. Richey : 1975) ได้สร้างเครื่องมือ คือ The Assertion Inventory ประกอบด้วยข้อกระทง 40 ข้อ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะปรับปรุงแบบสำรวจและนำไปใช้กับบุคคลต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา สังคมศาสตร์ กับกลุ่มสตรีที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก เครื่องมือมี 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ระดับความไม่สบายใจ
- ตอนที่ 2 ระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรม
- ตอนที่ 3 เหตุการณ์ที่ผู้ตอบแบบสำรวจของการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้น

กลุ่มตัวอย่างมี 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ที่เบอร์กลีย์ ปี 1973 ชาย 119 คน หญิง 197 คน อายุเฉลี่ย 22.1 ปี กลุ่มที่-2 เป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยเดียวกัน ในปี 1974 ชาย 137 คน หญิง 158 คน อายุเฉลี่ย 21.6 ปี กลุ่มที่ 3 เป็นนักศึกษามาจากมหาวิทยาลัยวอชิงตันในซีแอตเติล ชาย 16 คน หญิง 33 คน อายุเฉลี่ย 23.1 ปี และกลุ่มที่ 4 เป็นผู้หญิง 19 คน ผลการศึกษาพบว่า สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นที่ได้จากคะแนนที่ให้กลุ่มที่ 3 คอบในตอนที่ 1 มีค่าเท่ากับ .87 และตอนที่ 2 มีค่า .81

ผลจากการวิจัยพบว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่ 1 คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียที่เบอร์กลีย์ กลุ่มนักศึกษาชายมีคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมสูงกว่าคะแนนของกลุ่มนักเรียนหญิง คือ มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกได้มากกว่า ในเรื่องความไม่สบายใจ ในการแสดงพฤติกรรมนั้น มีระดับคะแนนต่ำกว่าความเป็นไปได้ของพฤติกรรม คือ หากสามารถแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกไปได้แล้ว ก็สามารถแสดงออกไปโดยมีความไม่สบายใจเพียงเล็กน้อย

ในปี 1976 โทเลอร์ และคณะ (Alexander Tolor 1976 : 157 - 164) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกล้าแสดงออก การรับรู้ภาพพจน์ของบทบาททางเพศ และอัตมโนทัศน์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 134 คน เป็นชาย 61 คน หญิง 73 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ Rathus Assertiveness Schedule, The College Self-Expression Scale, List of Stereotypic Item and Tennessee Self-Concept Scale ผลจากการศึกษาปรากฏว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตมโนทัศน์ในทางขึ้นชมทั้งในเพศชายและเพศหญิง ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและหญิงที่มีภาพพจน์ของบทบาททางเพศค่านั้น ปรากฏว่า เพศหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกและอัตมโนทัศน์ในทางบวกมากกว่าเพศชาย

ในปี 1978 โกลแมน และลี (Gordner Coleman & Jacquelyn Lea 1978 : 5924 - A) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะหาว่าพฤติกรรมกล้าแสดงออกในผู้หญิงนิวกาและนิวกาในมหาวิทยาลัยจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ และองค์ประกอบในการยอมรับเลี้ยงดู มีผลต่อความแตกต่างในพฤติกรรมกล้าแสดงออกหรือไม่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ The College Self- Expression Scale และอีก 2 ข้อกระทงที่ใช้วัดระดับของความประทับใจ และความไม่เป็นที่พอใจของตัวเอง โดยใช้

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงจากสมาคมสตรีที่มหาวิทยาลัย แชนโจวส์เทท จำนวน 104 คน ผลการศึกษาพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างนักศึกษหญิงผิวขาว และผิวดำ ในเรื่องพฤติกรรมกล้าแสดงออก และพบว่า ระดับของความประทับใจ และความไม่เป็นตัวของตัวเองที่ได้จากแบบวัดนั้น มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกด้วย

ปี ค.ศ. 1979 ฮัล และ ชโรเคอร์ (Hull & Schroeder 1979 : 20 - 28) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลกระทบระหว่างบุคคลที่เกิดจากการกล้าแสดงออก การไม่กล้าแสดงออก และการก้าวร้าว ในสถานการณ์การปฏิเสธ และการขอร้อง พบว่า พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกนั้น เป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถทำให้บรรลุตามจุดประสงค์ได้ แต่ได้รับความชื่นชมมากกว่า พฤติกรรมก้าวร้าวที่สามารถบรรลุได้ตามจุดประสงค์ แต่ไม่เป็นที่นาชื่นชม พฤติกรรมกล้าแสดงออกสามารถทำให้ผู้แสดงพฤติกรรมบรรลุจุดประสงค์ได้ และเป็นที่น่าชื่นชมด้วย

ปี ค.ศ. 1980 พิตเชอร์ และ ไมเคิล (Pitcher & Meikle 1980 : 532 - 547) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในสถานการณ์ทางบวก และทางลบ ในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และหญิง ผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับสูง และต่ำ ซึ่งใช้เกณฑ์จากแบบวัดพฤติกรรมกล้าแสดงออกของ แกมบริด และ ริชชี (1975) พบว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกในทุกกลุ่มทั้งเพศชาย และหญิง ที่มีระดับของพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในทั้งสองสถานการณ์ โดยเฉพาะในสถานการณ์การกล้าแสดงออกทางบวก เพศหญิงที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกระดับสูง มีระดับการกล้าแสดงออกสูงกว่าเพศชายในกลุ่มเดียวกัน

ในปี ค.ศ. 1982 เกริน (Kern 1982 : 486 - 498) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การทำนายผลกระทบของพฤติกรรมกล้าแสดงออกจากกลุ่มที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูง และต่ำ โดยใช้ วีดีโอเทป เป็นเครื่องมือในการฉายแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกในสถานการณ์ของการกล้าปฏิเสธ เปรียบเทียบกับการไม่กล้าแสดงออก โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1844 คน จากนักศึกษาระดับปริญญาตรี จัดเป็นกลุ่มผู้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงและต่ำกลุ่มละ 438 คน ผลปรากฏว่า กลุ่มที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกต่ำ ประเมินพฤติกรรมกล้าแสดงออกในสถานการณ์ปฏิเสธไว้ในทางลบมากกว่ากลุ่มที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในระดับสูง แต่อย่างไรก็ดี พบว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกในสถานการณ์ของการปฏิเสธนั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่ไม่ค่อยเป็นที่ชื่นชอบมากเท่ากับพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะของพฤติกรรมกล้าแสดงออกอันเป็น

ทักษะทางสังคมที่สำคัญควรแก่การส่งเสริมให้เกิดในนักเรียนนักศึกษาทุกระดับ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาระดับของพฤติกรรมรกรกล้าแสดงออกในนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เพื่อประโยชน์ในการเป็นพื้นฐานในการวิจัยครั้งต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมรกรกล้าแสดงออกในนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ตามการรับรู้ของตนเอง
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมรกรกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย และที่ไม่ได้เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัย
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมรกรกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัยประเภททีมกับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นนักกีฬาตัวแทนวิทยาลัยประเภทเดี่ยว

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (พลศึกษา) ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2527 จากวิทยาลัยพลศึกษา 9 สถาบัน คือ จากวิทยาลัยพลศึกษารุงเทพฯ วิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาลำปาง วิทยาลัยพลศึกษาอุตรธานี วิทยาลัยพลศึกษาศรีสะเกษ วิทยาลัยพลศึกษาสุพรรณบุรี วิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี วิทยาลัยพลศึกษายะลา และวิทยาลัยพลศึกษารุมพร โดยสุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบจากวิทยาลัยพลศึกษาแห่งละ 100 คน รวมเป็น 900 คน

คำศัพท์นิยามเฉพาะ

1. พฤติกรรมรกรกล้าแสดงออก (Assertive Behavior) หมายถึง ระดับคะแนนที่ได้จากแบบวัดความรกรกล้าแสดงออก (The College Self-Expression Scale) ของ กาลาซี และคณะ (Galassi et al. 1974) อันครอบคลุมถึงลักษณะต่อไปนี้ คือ การปฏิเสธคำขอร้อง การเปิดเผยข้อจำกัดส่วนตัว การริเริ่มติดต่อทางสังคม การแสดงออกซึ่งความรู้สึกทางบวก การแสดงความคิดวิพากษ์วิจารณ์ การแสดงความเป็นตัวของตัวเอง การรกรกล้าแสดงความคิดเห็น การรกรกล้าแสดงออกในเหตุการณ์ที่ควรได้รับสิทธิและรักษาสินธิ รวมทั้งการสะท้อนกลับในทางลบ

2. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 2

ของปีการศึกษา 2527

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรม รถมกลาแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ตามการรับรู้ของตนเอง
2. ผลจากการวิจัยครั้งนี้ อาจเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการที่ฝ่ายแนะแนวของวิทยาลัยพลศึกษา สามารถนำไปจัดกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรม รถมกลาแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาต่อไป
3. อาจนำผลการวิจัยนี้ ไปพัฒนาการเรียนการสอนและการฝึกซ้อมนักกีฬาในวิทยาลัยพลศึกษา เพื่อให้ให้นักศึกษามีพฤติกรรม รถมกลาแสดงออกสูงขึ้นต่อไป